

Sygn. akt: V Ka 616/19

UZASADNIENIE

M. C. został oskarżony o to, że w okresie od 4 października 2018 roku w m. M., woj. (...), w sklepie sieci Ż. za pomocą uprzednio skradzionej karty bankomatowej dokonał kradzieży z włamaniem do systemu informatycznego banku (...) S.A. w ten sposób, że przełamując jej elektroniczne zabezpieczenie dokonał płatności kartą za zakupione towary w kwocie 40,50 złotych z konta prowadzonego na rzecz W. K., czym działał na jej szkodę

to jest o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2019 roku, sygn. akt II K 720/18, Sąd Rejonowy w Skierniewicach:

- 1) uznał oskarżonego M. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 10 złotych;
- 2) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. C. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej W. K. kwotę 40,50 złotych na rachunek bankowy (...);
- 3) zwolnił oskarżonego M. C. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając powyższy wyrok, na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art. 447 § 2 k.p.k. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego M. C..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. prokurator powyższemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę prawa karnego materialnego tj. przepisu art. 37a k.k. poprzez zastosowanie tegoż przepisu podczas wyrokowania przeciwko M. C. oskarżonemu o czyn z art. 279 § 1 k.k., podczas gdy z dyspozycji przepisu wynika, iż może on mieć zastosowanie jedynie wówczas, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, zaś zagrożenie ustawowe za czyn wyczerpujący znamiona art. 279 § 1 k.k. wynosi 10 lat;

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k. polegającą na tym, że sąd na posiedzeniu skazał oskarżonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., uwzględniając w całości wniosek uzgodniony z oskarżonym przez oskarżyciela publicznego, które to wnioski były błędnie przyjęte, podczas gdy przepisy art. 343 § 7 k.p.k. obligowały sąd do zwrotu sprawy prokuratorowi.

W konkluzji apelacji prokurator na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 456 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Sąd rejonowy przeprowadził bowiem postępowanie sądowe z naruszeniem przepisów art. 343 § 7 k.p.k., co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w przesłanym do sądu rejonowego akcie oskarżenia prokurator zamieścił w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego wobec M. C. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec niego kary grzywny w wymiarze 20 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz zobowiązanie do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 40,50 złotych wpłaconych na rachunek bankowy nr (...) (wniosek k. 38 - 40).

Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 37a k.k. jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4.

W świetle tych okoliczności Sąd Rejonowy w Skierniewicach w zaskarżonym wyroku, zgodnie z uzgodnieniem stron, a sprzecznie z treścią przepisu art. 37a k.k., orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, pomimo iż przestępstwo zarzucone oskarżonemu M. C., a wyczerpujące dyspozycję przepisu art. 279 § 1 k.k., zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 10.

Wskazać należy, iż sąd pierwszej instancji orzekając na posiedzeniu na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym, a prokuratorem, co wiąże się z tym, że nie może orzec innej kary ani środka karnego od uzgodnionych przez strony. Złożony zatem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora o orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary jest w tym sensie wiążący dla sądu, że potrzeba dokonania zmiany w jego treści wymaga dokonania modyfikacji wniosku za zgodą oskarżonego, w myśl art. 343 § 3 k.p.k. bowiem sąd może uzależnić uwzględnienie wniosku od dokonania w nim przez prokuratora wskazanej przez siebie zmiany, zaakceptowanej przez oskarżonego. W związku z powyższym sąd meriti nie może samodzielnie dokonywać zmian w treści złożonego przez prokuratora na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniosku, a każda zmiana treści takiego wniosku przez sąd orzekający stanowi zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem, a oskarżonym, co w konsekwencji oznacza, że sąd wymierza oskarżonemu karę, na którą ani prokurator, ani oskarżony nie wyrazili zgody.

Orzekając na posiedzeniu w dniu 18 lutego 2019 roku w przedmiocie wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego M. C. bez przeprowadzenia rozprawy sąd meriti powinien był zauważyć, iż już sam wniosek dotknięty jest wadą – przewiduje bowiem orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary grzywny w sytuacji, gdy przepisy Kodeksu karnego takiej możliwości nie przewidują (przepis art. 37a k.k. nie może mieć zastosowania w stosunku do oskarżonego M. C. z uwagi na kwalifikację prawną zarzuconego mu przestępstwa). Tym samym naruszony został przepis art. 343 § 7 k.p.k. – sąd meriti powinien był bowiem dostrzec błąd prokuratora i zwrócić mu sprawę, czego nie uczynił.

Wymierzając oskarżonemu M. C. karę grzywny za przypisany mu czyn przestępczy, pomimo iż przepis art. 37a k.k. takiej możliwości nie przewidywał, sąd meriti dopuścił się zatem obrazy prawa procesowego (poprzez niedostrzeżenie błędu we wniosku prokuratora i niezwrócenie mu sprawy na podstawie art. 343 § 7 k.p.k.), co musiało skutkować wydaniem przez sąd drugiej instancji orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, przy uwzględnieniu, że wyrok sądu pierwszej instancji został wydany w trybie skazania oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy przewidzianym w art. 335 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, sąd okręgowy na mocy art. 437 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2 k.p.k. uchylił zatem zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. C., przekazując sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W toku ponownego rozpoznania sprawy sąd pierwszej instancji będzie miał na względzie poczynione wyżej uwagi i zapatrywania, które legły u podstawy orzeczenia o uchyleniu w całości poddanego kontroli odwoławczej wyroku w stosunku do oskarżonego M. C., w szczególności będzie baczyl na treść art. 37a k.k., zgodnie z którym nie jest możliwym orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności kary grzywny samoistnej wobec oskarżonego, któremu zarzucony został czyn ustawowo zagrożony karą przewyższającą 8 lat pozbawienia wolności.